

פועלים לעבוד עוד ועוד, היתה השפעת קסם. עד כדי כך, שאפילו המערכת הרחוקה שמה לב לכשרונותיה. היה ברור שמקומה לא בחברה הגברית של בית הדפוס, אלא בחברה הגברית שערכה את העיתון.

את הכתבה הראשונה שלה כתבה בי צילום-שם. מקובל בעולם הזה, שהקוראים אינם יודעים מי כתב מה, שכן העיקר הוא מסירת האינפורמציה, לא מסירת שם מביא האינפורמציה. מה שאינו מקובל, הוא שגם העורך אינו יודע את זהות הכותבים בעתונתו. העורך לא ידע כי אותה כתבה נכתבה בידי סילבי.

היא השתדלה מאוד שהעורך לא ידע, כיוון שחיפתה על חבר לעבודה. אותו חבר נעלם לטיוול עם ידידה ולא רצה שאיש ידע על כך. הוא גילה את סודו רק ל- סילבי, ביקש ממנה שתיגש במקומו ל- בית-המשפט, תכתוב במקומו את הכתבה. "מילא", אמר לה, "כתבה מחורבנת אחת לא תקלקל את שמי במערכת. אומר להם שלא נחה עלי המוזה אותו בוקר".

סילבי, שאתה האימרות האהובות עליה היא כל העולם אוהב אוהבים, נחלצה לי עזרתו של הכתב החתיק. בישיבת-המערכת של אותו שבוע שאל העורך את הכתב: "מה קרה לך השבוע? איזה מין כתבות אתה מתחיל להכניס לעיתון?"

הכתב התחיל להתנצל, ראה את עצמו כבר מועמד לרשימת הקלון של אותו גליון, כשלפתע קבעו יתר חברי-המערכת שדווקא כתבה זו ראוייה לציון-לשבת.

הסמכתה של סילבי הסגירה אותה. בכלל, היא נהגה להסמיק לעתים קרובות באותם הימים. לתענוגם של חברי המערכת — כולם או ממין זכר — היתה מבקשת שלא יבולו את פיהם בנוכחותה. היא הצליחה, אבל רק אחרי שהעלתה כמה

שנראה למראית עין. אלפי קוראי העולם הזה, שהם כיום בורגנים טובים, בעלי-משפחות ועסקים, או קצינים בכירים בצבא, אינם יודעים בפני מי שפכו את ליבם במכתבים לדמות

אינה המקלט האידיאלי ליהודים. הם עלו ארצה עם שלושת ילדיהם: זאק הבכור (כיום מהנדס בניו-יורק), סילבי וזורז'ש. בארץ נולד הרביעי, יוסי, העובד במפעל מתכות במפרץ חיפה. בילדותה חלתה סילבי בדלקת-פרקים חזרה קרה היתה רתוקה כשלוש שנים למיטה,

שתי פנים לסילבי

שתיים מתמונותיה של סילבי קשת, שבאת מהן היא נראית כנערה שובבה המתגרה בכל העולם ואילו בשנייה נאשת החברה האלגנטית והמקסימה, הלבושה תמיד בהידור ובהקפדה.

כשהיא משותקת כמעט לחלוטין. השנים עברו עליה בקריאה. היא היתה הופכת את דפי הספרים. שקראה בסנטרה, כיון שלא יכלה להשתמש בקיחה. כתוצאה מכך עוצב המינה המיוחד של סנטרה. כמו כל ילד שהביא עמו שם לוועי אכזוטי לארץ, נתקלו סילבי וזורז'ש בי להט המערכת של מוריהן בבית-הספר. סילבי-קלייר שניידר הפכה, למורת-רוחה, בצו העליון של המורה לתניץ באלינס שבהדר הכרמל, לחלוצה עבריה בשם חיה שניידר. שם ששנאה, וניערה אותו מעליה ברגע שסיימה את שירותה בגדוד 22 של חטיבת כרמלי.

בבית ממילא לא הכירו בשם המפואר הזה. מי ששאל על חיה, היה נתקל בי תשובת ההורים: "לא גרה פה כזאת". בצבא היתה סילבי, משך זמן קצר היילת יחידה בגדוד. אין פלא שעיני ה- לוחמים — רובם סטונטסים בטכניון — ריצדו אחריה. יותר בחביבה מאשר בחמדות. פעם שבתה שלושה ימים שבית-הרעב מפני שנהג שרק אחריה ואמר לה: "חתי כהן" היום היתה בודאי שובבת-רעב אילמלא אמרו לה זאת.

אחד מזוגות-העניינים הגבריים היה שייך למפקד-מחלקה גבוה, שחרחר ומשופם.

עלומה בשם "רות"; ומיהי את רותי שהפכה את מכתביהם לפנינים של אירוניה ודקירות מרושעות. סילבי, ששנאה את מעמדה כעורכת הראשונה של המדור מכתבים לרות, לא יכלה להאמין שככל שהתעללה בשולחיה-המכתבים — רב מספר הפונים אליה.

כאשר תיכתב הביוגרפיה המוסמכת של סילבי, ייתכן שייקבע שבמכתבים לרותי תידדה סופית את ציפורניה הספרותיות.

רק שבע כיתות

התקדמה מאונס מערכת אחד לשני: אנסו אותה לערוך את המכתבים לרות; אנסו אותה להיות מבקרת הקולנוע; אנסו אותה להיות עורכת-כיתוב. לבסוף — להוסיף חטא על פשע — אנסו אותה לכתוב מדור סאטירי שבועי בשם עולם קטן. ולא סתם מדור — אלא חתום בי שמה היא.

היא אהבה לקרוא. תמיד טענה: "אני מעדיפה לקרוא מאשר לכתוב". ביוגרפיות, רומנים, ספרי-הסטוריה.

החילה קראה בשתי שפות: עברית ו- צרפתית. אנגלית למדה בעצמה על-ידי קריאה. כיום היא כבר קוראת גם גרמנית — וגם שפה זו למדה בעצמה בעזרת ספרים. "אני שונאת לקרוא חירגום כאשר אפשר להשיג את המקור", היתה מסבירה. היא אינה סובלת שמדברים לידה שפה שהיא אינה יודעת אותה. כך למדה ל- פטפט פולנית, וכך היא מתקדמת ב- ערבית ("כדי שהשתלחזיה לא תרגיז אותי") ומאיימת ללמוד רוסית וספרדית.

סילבי, שסיימה רק שבע כיתות של בית-הספר היסודי כל ישראל חברים ב- חיפה, היא עתה בעלת אוצר עצום של ידע. האינטליגנציה הטבעית שלה הופכת אוצר זה למאגר, שממנו היא דולה את הרעל הספרותי וההיסטורי לחיצייה. כאשר כתבה על גולדה מאיר שבועי שעבר שהיא "מבלבלת את המבקר ב- פנתיאון הלאומי; האם היא הארה, אתאנה, ואסטה, נמוזס או התגלמות שלוש ה- פוריות ביחד" — יכלה באותה הלות לכתוב הרצאה על המיתולוגיה היוונית.

מ"מ בשם צבי

ילדו שנארה סילבי בעיר מולדתה ליל, העיר התעשייתית הגדולה בצפון צרפת בה נולד צרפתי חצוף אחר בשם שארל דהגול. היו היום ישראלים רבים מ- אושרים.

הוריה, שהיגרו לשם מגרמניה בסוף שנות העשרים, הגיעו למסקנה שגם צרפת

היה זה צבי קילשטוק, צבר תל-אביבי ש- למד בטכניון לפני שקרבות תש"ח תל- ייהו מספסל הלימודים.

התנגדותה האחרונה של סילבי לחיזוריו היתה שמי: "עם שם כזה אני מסרבת להתחתן!" על כן הפך קילשטוק לקשת, וחיה חזרה שוב כדת וכדין להיות סילבי. השם סילבי קשת נולד מתחת לתופה צבאית בחיפה. נשאה אותה אשה בת 18.

מבקשת בית מבן-גוריון

החיים כהדר קטן בוירת הוריה, כשצבי ממשיך בלימודי ההנדסה י- סילבי עוזרת לו וממשיכה בעבודתה כפקידה בחברת החשמל — עבודה בה החלה עוד בהיותה בת 14 — נראו כהרפתקה גדולה. הבית בו? מדי? צריך לדאוג לדירה בתל-אביב, בתום לימודיו של צבי? אין כסף בשביל שיכון? לסילבי היה רעיון: היא כתבה מכתב לדודי כן-גוריון (את ה- כתובת לא ידעה; כתבה רק תל-אביב על המעטפה). בוז הלשון:

"קראתי בעיתון שהממשלה החליטה לע- בור לירושלים. בעלי ואני, שלחמנו ביחד זה קרבת ולא היינו במקומות שבהם אני שים תפסו דירות נטושות, ואיננו מכירים אנשים חשובים, ואפילו איננו חברי מפלגה, התואיל להשכיר לנו את ביתך, העומד עתה להתפנות? אבקשך רק לזכור שאין לי כסף למי-מפתח."

כעבור חודש התקבלה התשובה. סילבי, או בת 19, חשבה שזה נורמלי. כתב ה- זקן: "אני מודה לך מאוד על פנייתך וה- אמון האישי שגילית. לצערי אינני יכול להשכיר דירתך או לתתה לאיש, מאחר ש- כידוע לך אני משמש גם שר הביטחון, ומשרד הביטחון לא עבר מטעמים מספיק קים לירושלים. לכן עלי להימצא שלושה ימים בתל-אביב. תביעתיך לדירה ה- צודקות בהחלט, ונתתי הוראה למשרדי לעזור לך בחיפוש דירה. אינני מבטיח אותך כי יעשו זאת, אך ישתדלו."

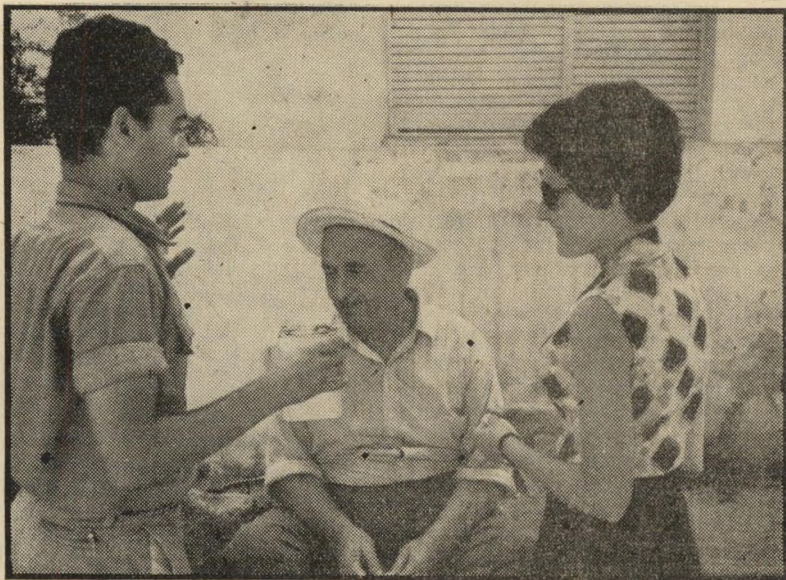
עם מכתב כזה ביד, ראתה סילבי את עצמה בדמיונה בעלת וילה מטופחת בתל- אביב. תחת זאת הופיע כעבור חודש ב- מקום-עבודתה בחור מטיל-אימה שקרא לה החוצה. לא הציג את עצמו אלא רק שלף את מכתבה לבן-גוריון ושאל אותה: "את כתבת את המכתב הזה? אוי ואבוי לך אם תדברי על כל העניין!"

הוא ביקש את מכתב של הזקן בחזרה, אך סילבי התנצלה ואמרה כי השאירה את המכתב בבית. "לפחות זה", היא נהגה להתנחם. "דירה לא קיבלתי, אבל המכתב הזה יהיה שווה מעשה."

"מבחינת איזמה!"

ל ידיעת אספני מכתבי שרי-ביטחון בישראל: לסילבי יש מכתב מעוד שר- ביטחון. כתב לה משה דיין, בכתבידו המפור- תל, עם צאת ספרה חזק מילבי קשת לפני כשנה: "... את היית לפירמה... על אף ואולי למרות היותי לא פעם נפגע מחיציך, אראה את נופנו הציבורי מידבר ורוד בל- עדיהם."

כאשר שכבה בגלל אולקוס בבית-החולים אסותא, לפני שנה, הדחים אותה דיין ב-

יום סרט לזכר אורי דן

בתקופה שעבדה כעיתונאית בעולם הזה עסקה סילבי בשטחים שונים. כאן היא עם אורי דן, כיום כתב הצהרון מעריב, שנועד לבדוק את תגובת הקהל להתרמות.

המגיחה

תחילת הקאריירה העי- תונאית סילבי לפני 18 שנים היתה כמגיחה בדפוס שדופים את העולם הזה. בתמונה: סילבי בשעת עבודה.

עשרות פעמים סומק על לחייה. פעם אפילו פרצה בדמעות.

מכתבים לרותי

עולם לא כתבה ברצון. היא הס- כימה לעבור לכתיבה רק כאשר לקחה בהרעלת-עופרת מעבודתה בדפוס, וקיבלה תיפוחת על עורה החלק. "פעעים על ה- פרצוף?" אמרה, "מוטב לכתוב!" חברה-למערכת — הנימונים כיום על צמרת העתונות, הקולנוע והפוליטיקה — עודדו אותה בלי הרף.

היא לא היתה רפורטר, כתב היוצא למקום-האירוע ומזווח — רצוי בצורה העובדתית ביותר — על מה שראו עיניו ושמעו אוזניו. ייחודה היה בסגנון האישי, הספקן והאירוני. היא לא היתה מוכנה לקבל שום דבר כמובן-מאליו, או כפי